

בְּהַרְבֵּי אֲבוֹתֵינוּ

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אלה פקודי המשכן משכן העדות (שמות לח. כא)

תרגם אונקלוס 'אלין מניני משכנא' שפירושו מנין 'אלו מנויי'. ומצינו שלשון פקידה יש לו כמה וכמה פירושים (וכמובן שרשם אחד) וכפי שפרש"י על פס', (שמואל א. כ. יח) ויאמר לו יהונתן מחר חֲדָשׁ וְנִפְקְדָתָּ כִּי יִפְקֹד מוֹשֶׁבֶךְ: ונפקדת. לשון זכרון: כי יפקד. לשון חסרון. ע"כ. וייעוין עוד מה שהעלנו בגיליון ב'מחידושי רבותינו'. וכדבר זה נמצא בתורתנו הקדושה בלשון הקודש רבות, והדבר צריך בקיאות וידיעה רבה. ובענין השפה והלשון יש עוד דברים הצריכים ידיעה ובקיאות רבה שלא ישתבש משמעות הדבר, כגון, הגיית האותיות ומוצאן נכונה, שזה דבר ידוע ומפורסם לכל. וכן קריאה נכונה, דוגמא: חֲמָא - שפירושו יין, חֲמָא - שפירושו חמור. וכן הטעמת הקריאה ופיקוקה הנכון, וכפי שהעלה הרב יואב פנחס הלוי שליט"א ב'תורה קדומה' עם פרש"י בחומש בראשית (עמ' ע"ג) וז"ל: לפעמים מביא רש"י פירוש כלשהו, וממשיך ואומר 'או אינו אלא...', תלמוד לומד...! ובקצת ספרים עשו פסיק קודם תיבת 'או אינו', וקצת תלמידים הבינו שרש"י כביכול שואל דרך לימוד 'האם הפירוש הוא כך, או אינו אלא כך?' כאלו היה הדבר שקול עד שבא הכתוב ומוכיח לצד אחד מהם. וזו טעות גדולה בהבנת לשון חכמים, אלא יש לדעת שהפירוש הראשון שרש"י מביא, הוא הפשט הנכון והמוחלט ואחריו באה נקודה, ואח"כ הוא אומר, ושמא תהא סבור שבכך וכך מיירי, אין הדבר כן, כדמוכח מהפסוקים. ודבר זה פשוט וידוע אצל הלומדים [כאן המחבר הביא ב' דוגמאות לזה יעו"ש]. וראיה ברורה לדבר, שאם אכן היה הדבר שקול, הרי שפעמים היה מכריע לצד ראשון ופעמים לצד שני. ואם רואים אנו שלעולם רש"י מכריע לצד ראשון, הרי אומר שזו האמת הפשוטה, ודע זה. עכ"ל.

וכבר היה מעשה עם הרב יחיא אלישיך זצ"ל שפעם אחת ניגש אליו אדם בחתונה ושאלו הלכה מסויימת. השיב לו הרב תשובה. היה שם נוכח ת"ח אחר שהתפלא על מה שהורה הרב שהוא ממש כנגד הלכה מפורשת בש"ע. אמר לו הרב, תראה לי. הלך הת"ח והביא הש"ע והראה לרב את ההלכה שהיא היפך דבריו. אמר לו הרב בעונה גדולה, אולי אפשר לקרוא כך? ופסק לו את ההלכה בצורה שונה וממילא השתנה כל הדין.

וכבר ידוע שעל עדתנו נאמר אנן משבט יהודה שמדייקים בלשונם (עירובין נג) וכמו שכתב התייר ר' יעקב ספיר בספרו 'אבן ספיר' (עמ' 61) בזה"ל: ויתרון לבעל הלשון הפונה נגבה (תישנה). דברי יהודי תימן עפ"י צחות לשון הקודש. אין בהם משגיאת לשון הספרדים ולא מסירות לשון האשכנזים, כי אלה גם אלה - מהם בלעגי שפה ובלשון אחרת, ומהם לשון עלגים. בהגיית האותיות "בג"ד כפ"ת" אין הכל יודעים החזק הוא הרפה, היש דגש אם איין, העיין הייתה לאיין, ואיננה. אות ו' רפויה היא כ-ב', בהגיית הח' חוטאים בלשונם, ותיקרא כ-כ', הטית והתיו משמשות בערבוביה ה-ת' הרפויה והסמך נתערבו תחומיהן גם הן - עד כי דומה כי מחצית האותיות לשוא נכתבו. היהודי התימני בעל לשון הזהב לשונו תדבר כמשפט, שפת אמת, כי לא הורקו מגולה אל גולה ושפתם לא נשתבשה. האמנתי בעצמי כי לשוני תהגה עברית צחה, וסברתי לתומי כי אחינו אלה כבדי לשון הם, אך עד מהרה התברר כי מורשת לשון העברית היא להם, וכאשר בחנתי דבריהם היטב, הגעתי למסקנא, כי אכן, הם צחי לשון ואנו הטועים. "בג"ד-כפ"ת" הוגים עפ"י כל כללי הדקדוק: מדגישים בעת הצורך, ומרפים כאשר אין צורך. אף אותיות ד"ת אשר בפי רוב העולם אין מרפים נכון, הם אינם מרפים מן המורשת, ומרפים אותה כדת. בראותי זאת, הייתי בעיני כמתעתע. כי כמעט אין מילה בלשוני הנהגית ללא שינוי לשון. באמרי להם כי שמי יעקב - חיוך רחב על שפתותיהם, וכאשר שאלתי מדוע כל השומע יצחק נעניתי כי יאכב שם זר הוא להם. עכ"ל.

וכבר רבו הספרים אשר העלו והאריכו בהגיית ודקדוק מסורת יהודי תימן בצחצוח לשונם, וגם הרב יואב פנחס הלוי שליט"א לאחר שהאריך במובא להוצאת פרש"י לפי מסורת אבותינו כתב (עמ' 43) וז"ל: ואם באנו להאריך ולספֵר בדקדוקי לשונם וצחצוחה, יכלה הזמן והמה לא יכלו, כי כל הדברים יגעים, לא יוכל איש לדבר, ולא תמלא און משמוע. ולפי גרָרְגִי-דוגמות אלו, תבין בעיני-שכלך כמה חשיבות יש בשימור הגירסאות היקרות ששימרום קדמונינו ע"ה עד הגיען אלינו. וסימנך, מאן דבעי למהוי חסידא, ליקיים מיל"י דאבות. עכ"ל.

ועל אף שרובם לא היו בקיאים בכללי הדקדוק ובפרטיהן וכמו שכתב הרב עמרם קרח זצ"ל בחיבורו 'סערת תימן' (עמ' ק) וז"ל: רוב המורים אינם יכולים ללמד לתינוקות דקדוק הלשון ובאורי המילות, לפי שהמורה דעתו מפוזרת לפקח על כל קבוצה מבני הגילים, ודי לו להבינם גרסת הקריאה, ולפיכך כשר להיות מלמד אף מי שאינו יודע משפט לשון הקודש ודקדוקו. עכ"ל. מ"מ היה הדבר שגור בפיהן המשך בעמוד הבא

מה שנוהגים בשאר הקהילות ליתן לעניים קודם פורים "זכר למחצית השקל", לא נהגו בתימן, כי חיוב זה אינו אלא בזמן בית המקדש. ומכל מקום בזמננו טוב לעשות כן לחיזוק הישיבות ושאר מוסדות התורה

הזקוקים לעזרה, כי הם חיינו ואורך ימינו. (שלחן ערוך המקוצר סי' קכ"ב סע' ד')

ניתן להעביר למזכירות המוסדות: 03-9097022

מחידושי רבותינו

אלה פקודי המשכן (שמות ל"ח. כא)

פתרונות לפרשת 'ויקהל'
אחודה חידה! 'יכלא העם מהביא'
(שמות לו. ו.)
הזוכה: אליסף דחבש.
מי בתמונה: הרב סאלם טיי"ב.
הזוכה: אליה ח'דד.

שמא יש לומר, שלשון פקודי מלשון חסרון, כמו ויפקד מקום דוד. והענין, שרמז בכאן בתיבת אלה, למה שחטאו בעגל ואמרו אלה אלדיך ישראל, אותו עון גרם חסרון שני מקדשות. וזהו אמרו אלה פקודי המשכן משכן. ואף על פי שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תבא אלה פקודי ותכפר על אלה אלדיך ישראל, מכל מקום כיון שנכנסו ישראל לארץ ועבדו עבודה זרה, כענין שנאמר כי מספר עריך היו אלהיך ישראל, חזר וניער עון עשיית העגל ונחרב בית ראשון גם שני.

ואמר אשר פקד על פי משה, רצה לומר שנחסרו בשביל משה, והוא בהקדים מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שמשה גרם עשיית העגל כביכול על ידי ערב רב שקיבל מעצמו, כמו שאמר לו יתברך לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת וגו'. סיבה שנית, לא נעשה העגל ויצא כתבנית שור אוכל עשב, אלא מחמת אותו השם שכתב משה על הטס להעלות ארונו של יוסף, וכתב בו עלה שור, וערב רב השליכוהו לבור ויצא העגל כתבנית שור. סיבה שלישית, והיא, כשעלה אל ההר ואמר להם לסוף ארבעים יום אני בא בתוך שש שעות, כסבורים הם שאותו יום שעלה מן המנין, וטעו ומנו מעת עלייתו, וכשבאו שש ולא בא נתגלגל הדבר ועשו את העגל, כדכתיב וירא העם כי בושש משה, כנזכר בדברי רבותינו זכרונם לברכה.

סיבה רביעית, שאלמלא לא כעס במי מריבה והכה הסלע מה שלא נצטווה, ונגזר עליו שלא יכנס לארץ, שאלמלא נכנס לא היתה גלות ולא חרבן כנודע מרבותינו זכרונם לברכה. נמצא לפי זה, שמשה כביכול גרם חרבן שני מקדשות מחמת כל הנזכר. וזהו אמרו אשר פקד על פי משה.

או עדות מלא ו' עולה ארבע מאות ושמונים, כי הה"א שמושית. ולזה הענין רמז שלמה המלך עליו השלום כשבנה בית המקדש במה שאמר הפסוק ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל, שרצה בזה להתייש כח ליליית, ממה שכתבנו לעיל בפרשת בשלח בפסוק ותקח מרים הנביאה וגו', עיין שם.

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

בדקדוק רב כי הדבר עבר מפה לפה בשמיעה חדה וברורה ועל פה. אך כל זה היה כשהיו אבותינו בגלות בארץ תימן שהיו מנותקים מכל שאר קהילות ישראל ולכולם שם היה שפה אחת ודברים אחדים. אך דא עקא שבארץ ישראל רבו האנשים המדברים לשון הקודש בשפה עילגת עד כדי כך שרבים לא הבינו זה את זה, ולכן כינו את אחינו האשכנזים 'בוזבוזים' מפני שהאשכנזים לא הבינו שפתם וכל פעם היו שואלים 'בוס, בוס?' שפירושו 'מה?' ואחר שהבינו זה את זה נתחברו אלו עם אלו ונתערבבו השפות. ובפרט שקלקל אותו הטמא 'ממית' השפה העברית ובדה דברים מלבו כאילו מתקן הוא לאחד בין כל לשונות העדות ולקח מכל עדה את טעויותיה והפכה לשפה משלו ואכמ"ל, נתקלקלה עדתנו בשפתם ובלשונם.

וכבר אמרו חכמים 'שבשתא כיון דעל עלי'. לכן מחובת כל אדם ואדם ללמד צאן קדושים שפה ברורה ונקיה צחה וישרה. לא לחינם עשינו בגיליון זה מדור 'צחצוחי לשון'. ואף בתלמוד תורה בכאן 'עטרת חיים' יבנה ויכונן, על אף שאנו מדברים בשפה הנפוצה כיום, עם כל זאת מלמדים את הילדים כיצד דברו אבותינו וכיצד צריך לדבר ואף מסבירים להם למה ומדוע.

והחובה הגדולה מוטלת על האבות אשר עליהם רובצת חובת הנחלת המסורת בבניו ואלו דברים פשוטים וידועים. והלב דואב שיש אנשים שלא רק שלא עושים את המוטל עליהם אלא אף בושים לדבר כיאות. ויש שבקריאת התורה ובתפילה מקפידים כדבעי, אך בשאר דבוריהם במהלך היום מדברים בכי"ת ואיין ואולי הוא גם מחמת בושה. ואני הקטן איני יודע מה בושה יש כאן? אדרבה, מי שאינו מדבר כיאות הוא זה שצריך להתבייש שעוב מקור מים חיים וחוצב בארות נשברים, וכביכול בוש ברצון ה' ב"ה ר"ל. מה ילמדו בניו ממנו??

ואין מטרתנו להכות באלו וכי"ב או ללעוג למי שאינו יודע לעשות רצונו כרצון יוצרו, אלא לפקוח עיניהם לחזקם ולעודדם להמשיך להחזיק במסורת המשתלשלת דור אחר דור בגאווה ובעוין, ובכך גם יוכל הנחיל ולחנך בניו לעבודת בוראו בדרך האמת. וה' ב"ה יזכה כולנו לילך בדרכיו באהבה בשמחה באמת ובלבב שלם, אכ"ר.

לרפואת הנפש והגוף לתמר אפרת בת יחיא בשכחעי

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנעב"ה

לעילוי נשמת

מרדכי בן דוד אוחנה
ז"ל תנעב"ה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

אזרח חייה!
ספרה המתבה בפרשה
אך אינה ספרה
ולא נמצאת בכל בגדי הנהוגה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פניני הלכה

לאכול אשכולית בכף

מתוך ספר בנין משה ח"ב פ"י הי"ו
להרה"ג משה רצאבי שליט"א
מותר לאכול אשכולית חצויה על
ידי כף קטנה ("כפית"), אף שהפרי
נסחט תוך כדי אכילתו בכף, וגם
נשאר ממנו בתחתית הקערה. כיון
שאינו מתכוין לסחטו למשקה,
והרי זה כמשקה הבא לאוכל. ועוד
שכן הוא דרך אכילה. אבל לדחוק
כף באשכולית כדי להוציא בו
משקה אסור:

ובציונים והערות שם כתב וז"ל:
קצות השלחן סימן קכ"ו ס"ק י"ד,
שמירת שבת כהלכתה פרק ה'
סעיף י"ב. ארחות שבת פרק ד'
סעיף ל"א. הלכות שבת בשבת
חלק א' דף תרנ"ח, ועוד. והכי
מסתברא, ודלא כהמחמירים
שהובאו בפסקי תשובות ריש סימן
ש"ב ונבמהדורת ה'תשע"ה הוא
בדף תקכ"ח, ובהשבת והלכותיה
סי' מ"א סוף סעיף י'. וכן כתבנו
בבארות משה סי' ע"ט (ד"ה
ותשובה, במוסגר) ומטעם שכן הוא
דרך אכילה יעו"ש בשם הגרש"ה
וואזנר זצ"ל. ועיין עוד לקמן סעיף
כ"ו:

המשך מהעמוד הקודם

ומן התכלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדי שרד לשית בקדש, למעלה. ואחר כך ויעשו בגדי הקדש אשר לאהרן, למטה. (שמעתי).
ושמא יש לומר שהכוונה בזה היא זו, שמאחר שכל עבודת המשכן וכליו ובגדי כהונה לא היו עושין אותם אומניהם ער שהיו מכוונים תחלה
בשרשן העליון ואל מה יכוונו במדות העליונות כנודע, ועל ידי זה הם משפיעים שפע רוחניות קדושה על כל דבר ודבר משרשו העליון, וזוהי
הקדימה למעלה.
(מנחת יהודה למהר"י גיזפאן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

הספר שדרש נרות

בזמן מלחמת התורכים בתימן, הבריחו ערביי הכפר תלאבי את כל רכושם והסתירוהו במערות
שבהרי הסביבה.

השיך המקומי הציע ליהודי הכפר לעלות על הר "מתוה" הסמוך ולהסתתר שם עד יעבור זעם,
באמרו להם: "אל דאגה, כל ספוקכם עלי, ומים יש בהר בשפע".

שאלוהו היהודים: "וספרי תורה מה יהא עליהם?". אמר להם: "הפקידו עלי את ספרי התורה
בידי ואני אשמור עליהם. אך אמרו נא לי, האם עלי לעשות להם איזה דבר מיוחד?". אמרו לו:
"מדי לילה תדליק נר לכבודם".

השיך אכן נטל את ספרי התורה לביתו, שהיה בן חמש קומות, ומדי לילה הדליק נר לכבודם.
באחר הלילות החל ביתו של השיך לרעוד מצד אל צד, ופחד ואימה נפלו על בני הבית. מיד
נזכר השיך כי שכח להדליק נר באותו לילה, והבין כי זוהי הסיבה לרעידת הבית. ואמנם, מיד
כשהדליק את הנר נרגע הבית.

לאחר שהמצב חזר לקדמותו ויהודים שבו לבתיהם, הוחזרו להם ספרי התורה, ומדי פעם היה
אותו שיך נודר סכומי כסף לכבוד הספר.

(זכרון תימן עמ' יח)

טעם למה אומרים שבת שלום

משל לאלמון שנשא אלמנה. והיה לו בן
מאשתו הראשונה ולה ג"כ היתה בת
מנישואין ראשונים. והנה לאחר
נישואיהם היו מריבים בניהם האיש
והאשה היא אומרת שהוא נותן לבנו
יותר מבתה והוא אומר שהיא אוהבת את
בתה יותר מבנו. חלף הזמן והבן והבת
גדלו וכשהגיעו לפרקם נישאו זה לזה,
ומאז היה שלום בין האיש והאשה שהרי
אם נתן האב לבנו אז גם בתה של האשה
קבלה וכן כל שנתנה האשה לבתה אז
אף בנו קיבל.

עקבי שלום למוהר"ר שלום עוזיירי זצ"ל

מהליכות אבותינו

הנהגת השידוכים במחוז ביציא

מתוך שו"ת הרש"י עמ' ע"ג למוהר"ר שלום זכריה זצ"ל

כשמגיעים כל נער ונערה לפרקם מתחילים ההורים לחשוב על מציאת בת זוג או בן זוג, מתיעצים ההורים ביניהם איזו משפחה ראויה
לכבודם, ומשתדלים למצוא את המשפחה המתאימה למעמדם. מכל מקום אין מקפידים אם בת ת"ח נישאת לאדם שאינו ת"ח, או ת"ח
ישא בתו של אדם שאינו ת"ח. הדבר העיקרי הוא שאין במשפחה פגם או פיסול כל שהוא חס וחלילה.

לאחר שהחליטו על בת המשפחה הראויה שולחים שנים, או העיר או הקהילה אל אותה משפחה הנראית להם, אותם נכבדים מתקבלים
בסבר פנים יפות ובכבוד הראוי. ואז מתחילים בדברי תורה וזכרו של אבי הנביאים משה רבינו ע"ה עד שמגיעים לפסקים המתאימים
לענין, כגון מה' אשה לאיש וכן בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת, ומתוך השיחה הורי הנערה מבינים שהמדובר בבתם. ולאחר
סיום דברי הנכבדים מצפים כולם לתשובה מאת הורי הנערה. אם הענין חיובי אז מקבלים את דבריהם של הנכבדים בכבוד ובמלת 'אהלא
וסהלא' שפירושו מה טוב ומה נעים ברוכים הבאים. לאחר מכן אבי הכלה הנערה נשאל על ידי הנכבדים מה הם התנאים שהוא מבקש
מאת החתן הנער. לשם בידור מבקש אבי הנערה משאוי של עשרה גמלים מזמרת הארץ, ועוד משאוי של כמה סוסים מצרכים לצורך
החתונה, וכן מלבושים ותכשיטים וכיוצא באלה הכל לפי מנהגי המקום. המכובדים נטלו רשות מאבי הנער שאם יגיעו לידי הסכם עם אבי
הנערה, החלטתם מחייבת.

הנערה לאחר אותו לילה היא נקראת בשם 'מכטובה', כלומר, ידוע לכל אנשי המקום שהיא מיוחדת למי שהוא. אותו לילה הוא נקרא
'לילת אלכטבה' כלומר לילה של התנאים. אין מזכירין שדוכין או אירוסין, כדי שלא לחייב הנערה בגט אם ח"ו מי שהוא מהצדדים
מתחרט. במידה ואחד הצדדים מתחרט, אם החרטה מצד החתן, הוא שולח בידי שני אנשים הודעה בעל פה שאינו חפץ בנערה ומצדד לה
שמלה חדשה ושאר מתנות קטנות כדי להפיס דעתה. כן הדבר אם הורי הנערה מתחרטים, שולחים אנשים או אפי' הולכים הם בעצמם
להורי החתן ומגיעים לידי פיוס ומוותרים זה לזה בלב שלם. אבל אם לא היתה שום חרטה, אז קובעים את זמן החתונה למועד מסוים.
בהגיע הזמן, שבע ימים לפני החתונה בבוקר אחרי תפילת שחרית, מודיעים בבית הכנסת שהחתונה תיערך ביום פלוני, ואז החתן מביא
לבית הכנסת דברי מתיקה לציבור, כגון תמרים וצמוקים, ונותן להרב בקבוק שמן וך משובח. הרב עומד ומכריז בפני כל קהל בית הכנסת
ואומר אלו השידוכין במקום הקידושין, מאת פב"פ לפב"פ על תנאי. ומדגישים ומחמירים מאד בהדגשת המילה על תנאי, שמא ח"ו יארע
משהו שיעכב ושלא תצטרך לקבלת גט ואז תפסיד כתובתה ממאתים למאה מנה. בשעה זו הנשים פורצות בקולות צהלה ומשמיעות קול
תרועות בגרונן, דבר המסמל לאות שמחה וששון. באותו יום אבי הכלה שוחט כבש אחד או שנים, הכל לפי יכולתו, הכבש הזה מעין
כפרה. כמו כן החתן אביו ואמו עורכים זבח לאותו ערב.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

משנכנס אדר מרבין בשמחה

ערב מרומם ומרגש עם תזמורת יהודית התקיים בליל ראש חודש אדר ב' האבות והבנים עם צוות המחנכים והרבנים לרגל שמחת חודש אדר אשר בו קיבלו היהודים את התורה באהבה.

בערב זה הוסר הלוט לשלט החדש ע"י המשורר הדגול ומתומכי הת"ת ר' משה גיאת הי"ו אשר גם שימח את הקהל בשירתו.

כיבדו את המעמד בהשתתפותם הרה"ג עזרא מחפוד שליט"א מייסד הת"ת והרה"ג יורם גריידי שליט"א מנהל מוסדות 'מתים יבוא' אשר גם הרעיפו ברכות למשתתפים ועצות לפונים

חולקו עשרות סידורים עם פירוש תפילה בכוונה ועשרות מחזיקי מפתחות עם תפילת

הדר לרוקדים לכבודה של מצוה

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה

חכמי תימן

הרב שלום צאהרי זצ"ל

נולד ביום חמישי, ז' אדר התר"ן, לאביו רבי סלימאן ב"ר יוסף צאהרי מהעיר רדאע שבתימן. נלב"ע בארץ ישראל, ביום ששי כ"ו מרחשון התשל"ו. טעם בשמו, העלה נכדו בספר אוצר הדרשות חלק א' דף מ"ה.

התודה...

הברכה...

לאיש רב הפעולה ואגל הכלים הוא נחבא, לחוק מסורת אבותינו הנאמנה בכל מקום ובכל צורה, הי"ה עוזי גמיל הי"ו יהא רעוא מן קדם מריה שמיא, שיחוקהו בבריאות איתנה ונהורא מעליא, עם אורך ימים ושנים דשנים ורעננים, ויזכה להמשיך להגדיל תורה ולהאדירה, להנחיל מסורת אבותינו הקדושה וצניעותם והליכותיהם הרבה בקרב העדה, ויראה כל זרעו תלמידי חכמים נבונים יראים ושלמים, שמהים עובדים את האלדיים ביראה ובתמים, אצ"ר.

הערות. הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com